OSB-İMES İŞÇİ BÜLTENİ

"İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!"

İşçi Bülteni Özel Sayı No: 195 **Temmuz 2007 * Fiyatı: 25 YKr**

Haramilerin saltanatını yıkmak için

İşçi sınıfının bağımsız devrimci adaylarını destekleyelim!

Yaşanan Cumhurbaşkanlığı krizi ile birlikte ülke bir kez daha seçim sürecine girdi. Ülkedeki siyasal atmosfer ise her geçen gün daha fazla ısınıyor. Her türlü demokratik talep görmezden gelinerek biz işçi ve emekçilerin sahte kutuplaşmalarda saflaşması, düzenin bekâsının korunması hedefleniyor.

IMF programlarına ve kirli savaşa devam!

Yaklaşan seçimlerin şimdiden gösterdiği en önemli gerçeklik hangi sermaye partisi iktidara gelirse gelsin saldırı programlarının aynen devam edeceğidir. Bu durumu en açık şekilde anlatan tablo meclise girmesine kesin gözüyle bakılan AKP ve CHP'nin bugüne kadar yaptıkları ve programlarıdır. Her iki parti de IMF programlarının aynı kararlılıkla uygulanmaya devam edeceklerini söylemekte bir sakınca görmüyorlar. Aynı şekilde TÜSİAD eski Başkanı Tuncay Özilhan da seçimlerden sonra uygulanacak ekonomik politikanın şimdiden belli olduğunu söyleyerek bu gerçeği sermayenin ağzıyla dile getiriyor. Bu ise işçi ve emekçiler için yıkım ve sefaletin daha fazla derinleşmesinden başka bir anlam taşımıyor.

Benzer bir tablo Kürt halkına yönelik saldırganlıkta da kendisini gösteriyor. Bugüne kadar AKP'yi "teröre" karşı etkisiz kalmakla eleştiren ve "laiklik" savunucusu kesilen CHP'ye karşı AKP sınırötesi operasyonu gündeme getirerek yanıt vermiş bulunuyor. Bu savaş kışkırtıcılığı ise açıktır ki bir kez daha kanıyla, canıyla ve ekonomisiyle biz işçi ve emekçilere fatura edilecektir. Halkların arasına ekilen düşmanlık tohumlarının daha da serpilmesi ise cabası olacaktır.

Yani has sermaye uşakları seçimler sürecinde dahi bizleri düşünmediklerini açıkça ilan etmekten geri durmuyorlar.

Ortalığa saçılan boş vaadler!

AKP ve CHP sermayenin ve emperyalistlerin emirlerini uygulamakta kararlı olduklarını açıkça ilan ederken diğer düzen partileri ise akla ziyan vaadlerle emekçilerin bilinçlerini bulandırmaya, bir koltukta kendileri için kapmaya uğraşıyorlar. Mazotun 1 YTL olacağından ÖSS'nin kaldırılacağına kadar sayılan bu vaadler içinde neler yok ki… Ama hangisine sorarsanız sorun bu vaadleri nasıl hayata geçireceklerine dair bizlere en ufak bir açıklama yapamazlar. Zira bu vaadlerin içinin boş olduğunu en az bizler kadar onlar da iyi biliyorlar. Ama gelin görün ki dilin kemiği yok. Ya tutarsa misali atıp tutmaktan kendilerini alamıyorlar. İş faşizmi ve şovenizmi kışkırtmaya gelince ise bunlarda AKP ve CHP ile yarışmaya meydanlarda vatansever pozları takınmaya başlıyorlar.

Emekçilerin çözümü
sermayenin meclisinde değildir!

Bugüne kadar önümüze konan seçim sandıklarıyla bizleri oyalayanlar, sahte demokrasi oyunlarına alet edenler bizler için hiçbir şey yapamayacaklarını defalarca gösterdiler. Sözde kendi irademizle seçtiğimiz patronların vekilleri her defasında bizlere yönelik saldırı yasalarının altına imza attılar. Açıktır ki bundan sonra da bu açıdan değişen bir şey olmayacaktır. Düzen partilerine verilecek oyların bizler için tek anlamı kendi celladımızı seçmek olacaktır. Bu nedenle düzen partilere verilecek oyumuz yok, onlardan sorulacak hesabımız var diyoruz.

Ekonomisini IMF'nin, siyasetini AB ve ABD'nin yönettiği bir ülkede, yani sermayenin egemen olduğu bir dünyada biz içi ve emekçilerin kurtuluşu olamaz. Ne seçim ne de meclis bizler için çözüm olamaz. Her kim mecliste bizlerin hakkını alacağını söylüyorsa bilmeliyiz ki yalan söylüyordur. Ya da bizden önce kendisini kandırmakla işe başlamış demektir. Sermayenin parlamentosu yine sermayenin çıkarını koruyacaktır. Onun işlevi ve misyonu budur. Bu nedenle sadece düzen partilerine değil, bizlere meclisi çözüm yolu olarak gösteren reformistlere de verilecek oyumuz yok.

İşçi ve emekçilerin çözümü
eşitlik ve özgürlük mücadelesindedir!

Bizler her fırsatta "İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!" diyoruz. Çalıştığımız fabrikalarda, yaşadığımız semtlerde ve yaşamın her alanında sorunlarımızın çözümü dişe diş mücadeleden geçmektedir. İnsanca bir yaşam ve çocuklarımıza bırakacağımız özgür bir gelecek istiyorsak yapmamız gereken bu mücadeleye atılmaktan başka bir şey olamaz. İşçi sınıfının tek gerçek kurtuluş yolu sermaye sınıfının iktidarını alaşağı ederek kendi sınıf iktidarını kurmaktan geçmektedir. Bu ise bir kez daha sermayenin sahte demokrasi oyunlarına sırt çevirmeyi, kendi sınıf bayrağımız altında toplanarak mücadele etmeyi gerektirir.

Sınıfın bağımsız devrimci
adaylarını destekleyelim!

Seçim tablosu böylesine açık bir şekilde orta yerde duruyorken işçi sınıfının yapması gereken düzen partilerinden ve bizleri sahte umutlarla oyalayan reformist cenahtan hesap sormaktır. Yüzümüzü kendi sınıf mücadelemize doğru çevirmektir.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun desteklediği bağımsız sosyalist milletvekili adayları programlarıyla mevcut seçimin işçi ve emekçiler için çözüm olmadığını, çözümün işçi sınıfının kendi iktidarında yani sosyalizmde olduğunu söylemekte, işçi sınıfını sosyalizm mücadelesine güç katmaya çağırmaktadırlar.

Bu programın işçi sınıfının kurtuluşu için tek gerçekçi program olduğunu savunan OSB-İMES İşçileri Derneği olarak bizler de "Düzen partilerine verilecek oyumuz yok! Sorulacak hesabımız var!" diyerek işçi sınıfının bağımsız devrimci adaylarını destekliyoruz. Bölge işçi sınıfını ve emekçilerini mücadeleye çağıran, bizlere gerçek kurtuluş yolunu gösteren bağımsız sosyalist milletvekili adayı **Necmiye Şafak Özdoğan**'ı desteklemeye çağırıyoruz.

OSB-İMES İşçileri Derneği

İstanbul 1. Bölge Bağımsız Sosyalist Milletvekili adayı Necmiye Şafak Özdoğan'ın işçi ve emekçilere çağrısı...

Ne seçim, ne meclis, ne Amerikancı-İMF'ci düzen partileri...

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

İşçiler, emekçiler!

22 Temmuz'da bir kez daha işbirlikçi sermaye sınıfı karşımıza seçim sandıkları ile çıkacak. Yeni seçilecek hükümet eskisinin devamı olacak. ABD, İMF, TÜSİAD gerçek iktidar odakları olarak durmaya devam edecek. Bizleri kölelik koşullarına mahkum eden saldırılar bir önceki hükümetin bıraktığı yerden devam edecek.

Bugüne kadar hükümet olan düzen partileri işçi ve emekçilerin çıkarı için bir adım atmadı. Sağcısıyla, milliyetçisiyle, islamcısıyla, sözde solcusuyla bu ülkeyi yıllardır yöneten düzen partileri patronların, bezirgânların, emperyalistlerin çıkarlarını savundu.

Halkın seçme özgürlüğü adı altında oynanan bu oyunun tek amacı kokuşmuş düzenlerini ayakta tutmak, sömürü sistemlerini devam ettirebilmek içindir.

Düzen partilerinin hepsi Amerikancı, hepsi İMF'ci, hepsi özelleştirmecidir. Hepsi işbirlikçi burjuvazinin ve emperyalistlerin hizmetindedir. Onların programları aynıdır. Bu program baskı, sömürü ve yağma programıdır.

İşçiler, emekçiler!

Düzen partilerine verilen her oy, İMF ve TÜSİAD'ın sömürü ve yıkım, emperyalistlerin savaş programına verilmiş destek demektir. Düzen partilerine verilen her oy, emperyalist bağımlılığın artması, kardeş halkların katledilmesi demektir. Düzen partilerine oy vermeyelim hesap soralım!

Sömürü iktidarlarını baskı ve zorbalıkla devam ettirmek isteyenlere;

1 Mayıslar'ı kana bulayanlara, Maraş'ta, Çorum'da, Gazi'de, Sivas'ta kanlı katliamlar gerçekleştirenlere;

Ulucanlar'da, Diyabakır'da, Ümraniye'de, Bayrampaşa'da, 19 Aralık'ta devrimcilerin kanını akıtanlara;

Yaşamlarımızı hapishaneye, hapishaneleri hücrelere çevirenlere oy vermeyelim, onlardan hesap soralım!

Bizler patronların saltanatını istemiyoruz! Daha fazla açlık, yoksulluk, baskı ve sömürü istemiyoruz! Bizler iş istiyoruz, ekmek istiyoruz, özgürlük ve eşitlik istiyoruz! Sömürünün olmadığı bir dünyada insanca yaşamak istiyoruz!

...

İşçiler, emekçiler, gençler, kadınlar, Kürt halkı!

Bugüne kadar yapılan seçim oyununu hangi düzen partisi kazanırsa kazansın, kaybeden hep biz işçi ve emekçiler olduk. Bizlerin bu sömürücü düzen karşısında gerçek alternatifimiz var. Tek yapmamız gereken kendimize inanmak, mücadeleye güvenmek, umudumuzu büyütmektir. Örgütlenmek ve mücadeleye atılmaktır! Sömürücülerin, soyguncuların, çetelerin düzenine başkaldırmaktır. Özgürlük ve bağımsızlık için, sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya için kavgaya atılmaktır. Bu çürümüş sömürü düzenini yıkıp yerine sosyalizmi kurmaktır. Bizlerin tek gerçek kurtuluş yolu budur!

Bizler bu amaçla, işçi ve emekçilerin bağımsız devrimci sosyalist adayları olarak seçimlere katılıyoruz. **"Kokuşmuş düzen partilerine oy vermeyelim, hesap soralım!"** diyoruz. **"Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!"** diyoruz!

Sizler gibi işçi ve emekçi olan, sizlere bu düzenin gerçek yüzünü anlatan, gerçek çözüm yolunu gösteren sınıfın bağımsız devrimci sosyalist adaylarını destekleyin. Onların mücadelesine sahip çıkın. Düzen partilerine oy vermeyin. Sizleri devrim ve sosyalizm mücadelesine çağıran sınıfın bağımsız sosyalist adaylarına oy verin! Kavgaya atılın, geleceğinizi ve özgürlüğünüzü ellerinize alın!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Kurtuluşumuzu sınıf iktidarımızda aramalıyız!

84 yılda 59 hükümet eskiten sermaye düzeni istikrardan, ülkenin gelişip kalkınmasından, yaşam koşullarının iyileştirilmesinden bahsediyor.

Oysaki bugüne kadar hiçbir hükümetin 5 yıl boyunca mecliste kalamaması, kokuşmuş sistemlerini ayakta tutabilmek için gerçekleştirdikleri darbeler bu sistemin çarpıklığını ve yıkılmaya mahkûm olduğunu gösteriyor. Bugüne kadar hükümet olan bütün düzen partileri bizleri binbir yalanla bu düzene yedeklemeye çalışıyorlar. Sömürü düzenleri sürsün diye bizlere olmadık vaadlerde bulunarak oy avcılığı yapıyorlar.

Fakat kısa süre içerisinde söylenenlerin hepsinin birer aldatmaca olduğu anlaşıldığı için mevcut hükümetler kitleler karşısında inandırıcılığını kaybediyor. İşte tam da böylesi bir dönemde sermaye sınıfı her defasında önümüze seçim sandığını getiriyor.

Bugüne kadar yaşadıklarımız çok açık bir şekilde gösteriyor ki bu sistemin bizlere açlıktan, yoksulluktan, kölece çalışma ve yaşam koşullarından başka verebileceği hiçbir şey yoktur. Çünkü bu sistem zenginlerin çıkarlarını savunan bir sistemdir. Biz ne kadar ezilir ve kötü bir hayat yaşarsak bizim sırtımızdan geçinen asalaklar o kadar rahat ve varlık içinde yaşarlar.

Bizleri bu düzene bağlamak için seçim yapıyorlar. Ve bize diyorlar ki "yöneticilerinizi siz seçin"! Hepsi birbirinin aynı, hepsi işçi düşmanı, hepsi Amerikancı, hepsi İMF'ci düzen partilerinden hangisini seçersek seçelim değişen bir şey olmayacak. Patronlar kasalarını doldurmaya, işçi ve emekçiler sefaletin dipsiz kuyusunda debelenmeye devam edecekler.

Bu oyunun senaryosu ABD, IMF, Dünya Bankası gibi kapitalist-emperyalist odaklarca yazılıyor. Dolayısıyla ister AKP, ister CHP veya başka herhangi bir düzen partisi seçilirse seçilsin oynayacakları oyun şimdiden bellidir. Bizlerin gerçek kurtuluşu ne seçim sandığında ne de meclistedir. Şayet gerçekten insan gibi yaşamak istiyorsak bunun için mücadele etmeli kendi kurtuluşumuz için sınıf iktidarımızı kurmalıyız.

Perpim'den bir işçi

Seçimin bizim için kurtuluş olmadığını bilmeliyiz!

Son geldikleri noktada MHP ile aynı ağızdan konuşan, savaş çığırtkanlığı yapan CHP aynı zihniyete sahip. "Sol"culuk bunlar için faşist yüzlerini gizlemeye çalıştıkları bir kisvedir. Hiçbirinin Amerika'ya karşı söylediği bir şey yoktur. CHP'sinden MHP'sine kadar hepsinin seçim programı AKP'yi Amerikan uşağı olmakla suçluyor. Peki ama onlar ne? Aralarında nasıl bir fark var! Biz NATO üslerinin kapanmasını istiyoruz. İMF ile tüm ilişkilerin kesilmesini, tüm borçların geçersiz sayılmasını istiyoruz. Ama onlar tüm bu taleplerimizle ilgili hiçbir şey söylemiyor. Eğer ABD'ye karşı iseler bu taleplerimizi yerine getirmek için Amerika'yı karşılarına almak zorundalar. Onlar da Amerikan uşağıdır. Amerika'nın onayı olmadan hiçbirisi hükümet olamaz.

Şimdi de savaş kışkırtıcılığı yapıyorlar. Şovenizmi körüklüyorlar. Halklar arasına düşmanlık tohumları ekiyorlar. Şovenist söylemleri seçim malzemesi yapıyorlar. Ama bu savaşta kimin menfaati var. Biz işçi ve emekçilerin bu savaşta hiçbir menfaati yok. Savaş çığırtkanlığından çıkarı olanlar emperyalistler ve sermaye gruplarıdır.

Böylesi bir tabloda seçimler bizler için çözüm değildir. Düzen güçleri kendi aralarında dalaşıyorlar. Kendi krizlerini aşmak, işçi ve emekçileri düzene yedeklemek için seçimleri gündeme getirdiler. Kim gelirse gelsin kazanan patronlar kaybeden biz işçi ve emekçiler olacağız.

Seçimler vesilesiyle sömürücü düzeni ve partilerini en etkin şekilde teşhir edebilmeliyiz. Seçimler bizim için sadece bir mücadele aracı olmalıdır. Yapmamız gereken mücadelemizi sürekli olarak güçlendirmektir.

Sarıgazi'den bir işçi

BMİS 1 No'lu Şube'de Genel Kurulu gerçekleşti...

İşbirlikçi-uzlaşmacı anlayış yönetimden sökülüp atılamadı!

Birleşik Metal- İş Sendikası, 1 No'lu Şube Genel Kurulu 17 Haziran Pazar günü Maltepe Maksev'de gerçekleşti. Saygı duruşu ile başlayan Genel Kurul, Şube Başkanı Ali Rıza İkisivri'nin açılış konuşması ve divan seçimi ile devam etti. İkisivri konuşma yaparken, bir süre önce işten atılan ve işten atılmalarına şube başkanının neden olduğunu söyleyen Yasan işçileri "İhanetçi-işbirlikçi başkan istemiyoruz!" yazılı bir pankart açarak kürsüye kadar yürüdüler.

Ardından kürsüye gelen Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, ülkenin 1. Dünya Savaşı'ndan sonra Anadolu'yu işgal eden kuvvetler gibi uluslararası tekeller ve kuruluşlar tarafından işgal edildiğini vurguladı. O gün işgalcilere karşı mücadele eden insanlar gibi bugün de mücadele etmenin önemini vurgulayan Serdaroğlu, son dönemdeki siyasal gelişmelere de değinerek sınır ötesi operasyon söylemi altında ülkenin Irak bataklığına çekilmeye çalışıldığına dikkat çekti. Son olarak seçimlere de değinerek, işçilerden "oy verecekleri partiler üzerinden iyi düşünmelerini, programlarında işçiler için ne var ne verecekler diye bakmalarını" istedi.

Serdaroğlu'nun konuşmasından sonra, dönem raporlarının görüşülmesine geçildi. Hiçbir delegenin faaliyet raporu üzerinden söz almaması dikkat çekici idi. Bu nedenle, ikinci bölümde seçimler gündemine geçilmek üzere ara verildi.

Seçim gündemi üzerinden 5'i Alkom Fabrikası'ndan olmak üzere 8 delege söz aldı. Delegelerin konuşmasının ardından yönetime aday olanlara söz verildi. İlk olarak muhalif listeden Hüsnü Atasoy söz aldı. Atasoy geçmiş dönemin başarısız geçtiğini, bunda şubede "dediğim dedik diyen ve kararları tek başına alan Ali Rıza İkisivri'nin tarzının ve anlayışının temel rol oynadığını" söyledi.

Atasoy'dan sonra geçmiş dönem Şube Sekreteri Adnan Deniz söz aldı. Deniz, dünyada emperyalizme karşı yürütülen mücadelelere değindikten sonra, ülkedeki siyasal gelişmelerle ilgili düşüncelerini ifade etti. Buradan şube seçimleri konusuna geçen Adnan Deniz, mücadeleci sendikalara ihtiyaç duyulan bir dönemde şubenin üyelerini patronları saldırılarına karşı yalnız bırakan, kazanmayı işverenlerle kurulacak iyi ilişkilere endeksleyen bürokratik ve uzlaşmacı bir pratik sergilendiğini, kendilerinin ise buna karşı yeterince mücadele edemediğini söyledi. Bir şekilde geçmiş dönemin değerlendirilmesinde kendi özeleştirisini veren Deniz, "üyesine sahip çıkan, işçi sınıfının haklarını sonuna kadar savunan, yasaların yetmediği yerde meşru mücadeleden kaçmayan, tabanın söz ve karar sahibi olduğu bir anlayışı hakim kılmak için muhalif listenin oluştuğunu" söyledi.

Muhalif liste adına son konuşmayı başkan adayı olan Hamdi Eyüboğlu yaptı. Konuşmasında, "bugün genel kurul vesilesi ile bürokratik-uzlaşmacı sendikal anlayıştan ayrılıyoruz" diyen Eyüboğlu, "tabanın istek ve ihtiyaçlarının temel alındığı, demokratik sınıf sendikacılığını rehber edinen, mücadeleci bir yönetim oluşturmak için aday olduklarını" belirtti.

Muhaliflerin arkasından mevcut Şube Başkanı Ali Rıza İkisivri kürsüye çıktı. Konuşması 30 yıllık sendikacılık deneyiminin kendisini demagoji yapmak, herkes tarafından bilinen gerçekleri tersyüz etmek ve yeri geldiğinde dedikoduların kurbanı bir mağduru oynamak noktasında ne kadar ustalaştığının yeni bir örneği oldu. İkisivri'nin konuşmasının ardından yapılan seçimlerde Hamdi Eyüboğlu başkanlığındaki liste 91 oy alırken, seçimleri 22 oy farkla Ali Rıza İkisivri'nin listesi kazandı.

Genel kurulda, muhalif listenin programı olan "İnsanca bir yaşam-onurlu bir gelecek için demokratik sınıf sendikacılığı" başlıklı broşürün yanı sıra, AYİEP ve OSİM-DER ortak imzalı bir bildiri dağıtıldı.

Birleşik Metal-İş Sendikası 1 No'lu Şube Genel Kurulu'nda işbirlikçi-uzlaşmacı anlayış yönetimden sökülüp atılamadı. Sınıf devrimcisi işçilerin ve diğer muhalif unsurların bu yönlü çabası ise, 30 yıllık bürokratik bir kast ve bildik sendikal oyunlar karşısında yetersiz kaldı.

Bu sessizliğe ne zaman son vereceğiz?

İşçi kardeşler; ben yıllardır işçilik yapmış biri olarak, bülten aracılığı ile bizlerin yaşadığı sorunlara ve elimizden alınan, daha doğrusu gasp edilen haklarımıza değinmek istiyorum. Hangi sektörde çalışırsak çalışalım, biz işçilerin üzerindeki baskılar hemen-hemen aynıdır. Kimi patronlar ücretlerimizi verir, mesaiyi vermez. Kimi ise bunların ikisini de verir ama anamızdan emdiğimiz sütü çalışma koşulları ile burnumuzdan getirir. İşyerine girişimiz bellidir, ama çıkışımız neredeyse olanaksız. Sağlıksız ortamlarda, işçi sağlığı ve işçi güvenliğinin olmadığı koşullarda çalıştırılırız. Şimdi hepimizin bildiği ve çalıştığı işyerlerinde bire bir yaşadığı sorunlardan bahsedecek değilim. Bunlardan bahsetmeye başlarsam değil bir sayfa, on sayfa da yazsam yetersiz kalır.

Bahsedilmesi gereken asıl konu yaşadığımız hak gaspları. Ki bu (sigorta, sendika, grev hakkı, 8 saatlik işgünü, iki günlük hafta sonu tatili, senede iki defa zam hakkı) haklar, sınıf kardeşlerimizin, canları pahasına bedel ödeyerek kazandıkları haklardır.

Şimdi önümüzde altı aylık zamlar var. Bu dönemde, her dönem olduğu gibi patronlar, işlerin azlığı ve kriz teranelerini sıralayarak işçi çıkarmaya ve içeride kalan işçilerini haklarımızı aramayalım diye sindirmeye çalışırlar.

Bu senede Temmuz zamlarında asgari ücrete yaptıkları %4'lük zamla bizleri ne kadar düşündüklerini göstermiş oldular. Bugüne kadar her seçim öncesinde yapılan göz boyama zamlarına da artık ihtiyaç duymuyorlar.

Buraya kadar anlattıklarım bizlerin aşina olduğu bildik şeyler. Peki; bunların böyle olmasında biz işçilerin hiç mi hiç suçu yok? Asıl önemlisi bu soruya cevap verebilmekte. Evet; arkadaşlar; suçluyuz. Çünkü bizler, bizlere yapılan bu saldırılara karşı hiç ses çıkarmayarak suçluluğumuzu kabul ediyoruz.

Şimdi bu suçluluktan kurtulma zamanıdır. Bu suçluluktan kurtulmanın tek yolu ise çalıştığımız işyerlerindeki işçi arkadaşlarımıza (önce işçi sınıfının bir ferdi olarak kendimize) güvenerek, yaşadığımız sorunların çözümü için adımlar atmaktan geçiyor. Bu hak gasplarından biri olan altı aylık zamlarımızın yapılması için işçi arkadaşlarımızla birleşerek bu hakkımızı gasp ettirmeyelim. Bu yapılan hak gasplarının bir kader olmadığını görerek, bu gaspların patronlar sınıfının ve onun uşağı konumundaki hükümetin ve de sermaye devletinin saldırısı olduğu bilinciyle hareket ederek ve en önemlisi de bizlerin de bir sınıf olduğumuzu unutmadan. Bu hak gasplarına artık sessiz kalmayacağımızı göstermeliyiz.

Artık bu sessizliğe son vermenin zamanı gelmedi mi? Daha nereye kadar sessiz kalacağız? Şunu unutmayalım ki; hak verilmez alınır. Artık hak alma zamanıdır.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Dudullu'dan bir metal işçisi

Gamak işçilerine açık mektup...

Kurtuluşunuz kendi ellerinizdedir!

Bölgedeki tüm fabrikalarda çalışan işçiler gibi sizlerde canınızı dişinize takarak evinize götüreceğiniz bir lokma ekmeğin hesabını yapıyorsunuz. Daha iyi yaşam ve çalışma koşulları, daha iyi bir gelecek istiyorsunuz. Bu isteklerinizi yerine getirebilmek için bölge işçilerinin birçoğundan farklı bir imkanınız da var. Çünkü sendikalısınız. Ama gelin görün ki sadece üye olmakla sendikalı olunmuyor. Atılan bir imza ile sendika yöneticileri gelip bizlerin hakkını savunmuyor.

Tüm bunları siz kendi deneyimlerinizden çok daha iyi bilirsiniz. Çalışma koşullarınızı bir düşünün. Yeterli havalandırmanın olmadığı, tuvaletlerin ve yemekhanenin pislik götürdüğü bir fabrikada çalışıyorsunuz. Soyunma odalarında üst üste giyinmek zorunda bırakılıyorsunuz. Peki ya çalışma saatleri… Zorla yaptırılan mesailer… Mesaiye kalmak istemeyen arkadaşlarınızın tehdit edilmesi… Kendi yaşadıklarınızı size anlatacak değiliz. Siz hepsini çok daha detaylı şekilde yaşıyor ve yeri geldiğinde anlatıyorsunuz da.

Tüm bunlar yaşanırken "Sendika ne işe yarıyor o zaman?" diyenlerde vardır mutlaka aranızda. Sendikacıların dahi işçiler arasında ayrım yaptığını, patronu korumaya çalıştığını görüp tüm umutlarını yitirenler, "Gemisini kurtaran kaptan!" deyip kendisini kurtarmaya çalışanlar. Belki aranızda bu işin böyle olmaması gerektiğini, bir şeyler yapılması gerektiğini düşünenler de var. Ama gelin görün ki bir şeyleri görmek değiştirebilmek için yetmiyor. Değiştirebilmek için mücadele etmek gerekiyor. Patronsa patron. Sendikacıysa sendikacı. Her kim bizim haklarımıza saldırıyor, sömürünün devamı için çalışıyorsa ona karşı mücadele edebilmemiz gerekiyor.

Kardeşler;

Örgütlülük sadece sendikaya gidip imza atmak demek değildir. Örgütlülük bizim fabrika içindeki dayanışmamız, kenetlenmemizdir. Patronu da ihanetçi sendikacıları da dize getirecek gerçek güç bizim tek bir vücut halinde karşılarına çıkabilmemizdir. Karşınızda patronun temsilcisi gibi davranan sendikacılar olduğunda bu elbette ki çok daha zorlu bir görev. Ancak tek gerçek kurtuluş yolumuz da bu mücadelenin kendisidir.

Çalıştığınız fabrikanın geçmişi şanlı işçi direnişleriyle doludur. Bugün sınıfımızın sahip olduğu sınırlı haklarda bile yıllar önce sizlerle aynı tezgahlarda çalışan işçilerin mücadelesi ve emeği vardır. Sizlerin de yapması gereken bu mirasa sahip çıkmak, hem patrona, hem de ihanetçi sendika bürokrasisine karşı kendi iç örgütlülüğünüzü kurup sağlamlaştırabilmektir. Biz örgütlü gücümüzü açığa çıkartabildiğimiz oranda karşımızda hiçbir kuvvet duramaz. Yeter ki bunu bilelim.

Seçimlerde kadının adı yok...

Kadının özgürlüğü mücadelede!

Bir kez gündeme gelen genel seçimler ve bir kez daha kapımıza dayanan, bizlerden oy dilenen düzen partileri. Yıllardır bizleri unutan, yaşadığımız hiçbir soruna çözüm üretme derdi olmayan, kendileri de bizlere ikinci sınıf insan muamelesi yapan düzen partileri bugünlerde ardı ardına kapılarımızı çalıyorlar. Göz boyama amaçlı yapılan yardımlar, verilen sahte vaatler birbirini izliyor.

Oysa bizlerin yıllardır yaşadıklarımızdan öğrendiğimiz şeyler var. Yıllardır çalışma yaşamında en az yer verilenler bizleriz. Daha düşük ücretlerle çalışmak zorunda bırakılan yine biz. Toplumsal yaşamın dışına itilen, ev işlerinin uysal kölesi yapılanlar bizleriz. Eğitim hakkı elinden alınan yönetim kademelerinin dışında bırakılan yine biz. Her türlü cinsel baskı ve şiddete maruz kalan, bedeni bir mal gibi görülen hep biziz.

Yıllardır iktidarda olan düzen partilerinin hangisi bu sorunlarımızın bir tekine bile en ufak bir çözüm getirebildi ki! Meclisteki kadın milletvekili sayısının, şimdi aday olan kadın sayısının azlığı bile bu sistemin kadına verdiği değerin sınırını göstermek için yeterli değil midir? Ya da tamamen sermayenin çıkarını temsil eden, sermayenin temsilcilerinden oluşan bir mecliste biz işçi-emekçi kadınlar için ne yapılabilir ki!

Kadın kimliğimiz hor görülse de bizi asıl ezen bu sermaye düzeninin kendisi değil mi? Burjuva kadının yaptığı her şey özgürlük olarak sunulur, televizyonlarda gazetelerde boy boy verilirken evinden sokağa çıkamayan bizler değil miyiz? Elbette burjuva kadınlar gibi kendimizi ve bedenimizi kullandırmak istemiyoruz. Ama toplumsal hayatın içinde bizler de yer almak istiyoruz.

Düzen partileri yıllardır yaptıklarıyla bize hiçbir şey veremeyeceklerini göstermiş oldular. Onlara vereceğimiz her oy üzerimizdeki çifte köleliğin perçinlenmesi, aşağılanmanın devam etmesi demektir.

Bizlerin özgürlüğü toplumun özgürlüğü demektir. Bizlerin özgürlüğü emeğin özgürlüğü demektir. Bizim özgürlüğümüz ise ancak emeğin özgür olduğu sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya ile mümkündür.

Bizleri, düzen, düzen partileri, yasalar, vaatler değil, ancak böyle bir mücadele özgürleştirir.

Ya çifte köleliğin zincirini parçalamak için mücadelenin en ön saflarında yer alarak bir kişilik ve kimlik kazanmak, ya da her gün daha ağır bedeller ödeyerek hiçleşmek! Bizden sonraki nesillere ya özgürlüğün ateşini, ya da kölelik zincirlerimizi miras bırakmak!

Bizleri bekleyen gerçek seçim işte budur.

Autoliv'de hukuk mücadelesi!..

Autoliv, İsveç kökenli bir uluslararası tekel olup, Türkiye dahil 33 ülkede faaliyette bulunmaktadır. Türkiye'deki faaliyetleri de, İstanbul İMES Sanayi Sitesi'ndeki fabrikaları ile Gebze Organize Sanayi Sitesi'ndeki fabrikalarında yürütülmekteydi. TAutoliv, otomobillerin emniyet sistemlerine yönelik üretim yapmaktır. Bu alanda, pazar payının çok büyük olduğu ve bir iki marka hariç hemen tüm otomobil üreticilerinin bu konudaki ihtiyaçlarının Autoliv tarafından karşılandığı biliniyor.

Bu kadar büyük bir üretim kapasitesine, dolayısıyla ciro ve kara sahip olan Autoliv patronu, işçilerinin ücret ve haklarının mümkün mertebe kısılmasından yana bir politika izlemiş hep. Kapitalistlerin doğal refleksi de diyebiliriz buna, ama Autoliv kapitalisti, bu konuda daha bir azimkar davranmış. İşçiler sendikalı, ama evet bildiniz Türk-Metal'de "örgütlü"ler. Benzer yerlerde hep olduğu gibi, Türk-Metal ağalarının temel görevleri de işçileri patron sultası altında sessiz sedasız çalışmalarının sağlanması olmuş.

Bu sarı sendikacılar, Autoliv grubuna bağlı, Autoliv Cankor Otomotiv Emniyet Sistemleri San. ve Tic. A.Ş. ünvanlı şirketi, Gebze'de TAYSAD Organize Sanayi Bölgesi'nde inşa ettikleri yeni fabrika binasına taşırken eski işçilerini işten çıkardıkları dönemde de üstlerine düşeni yapmışlar, yani işçilere sahip çıkmamışlardı. Bunun üzerine, bölgedeki faaliyetimizin yarattığı etkiyle bizden haberdar olan Autoliv işçilerinden bazılarının bizimle ilişkiye geçmesi sonucu, işten çıkarılma olayını avukatımız vasıtasıyla hukuksal alana taşıdık.

İşçilerle yapılan iki büyük toplantı –ilki tam katılımlı, diğeri davacıların katıldığı- sonucunda 41 Autoliv Cankor işçisi adına işe iade davası açıldı. Dava Üsküdar iş mahkemesinde görüldü. Bu arada, patron, işyerini TAYSAD Organize'ye taşımış, ama buradaki fabrikanın ünvanını değiştirerek Autoliv Teknoloji Ürünleri San. ve Tic. Ltd. Şti. yapmıştır. Bu ünvan değişikliğine rağmen yapılan iş eski iş, işi yapan da baştan eski işçilerin bir kısmıdır. Süreç içerisinde buraya yeni işçiler alarak eski işçilerden neredeyse tamamen temizlemiştir. Bu arada şunu da yazmadan geçmeyelim; Autoliv Cankor'un İMES'teki işyeri şube olup, merkez işyeri Gebze Organize'de bulunmaktadır. Kapasitesinin de bin işçinin üzerinde olduğu, işçilerce söylenmektedir.

İşe iade davalarının akibetine geçmeden işyerinin taşınma süreciyle ilgili bir iki söz söylemekte fayda var. Autoliv kapitalisti, önce işyerini TOSB (Taysad Organize San. Bölg.)'a taşıyacağını, bu konuda yönetim kararı alındığını, gelmek isteyenlerin belge imzalaması gerektiğini söylemesine rağmen, sonradan lafı, İMES'teki işyerini kapatacağına çevirmişti. İşçilerin işten çıkarılma sebebi olarak da işyerinin kapatılması gösterilmişti. İşte Türk-Metal Sendikası, bu kadar bariz bir haksızlığa göz yumarak sermayenin borusunu üfledi.

41 Autoliv Cankor işçisi için açılan işe iade davalarının 38'i kabulle, 3'ü de redle sonuçlandı. Kabul gerekçeleri, avukatımızın Mahkemede ileri sürdüğü ve konuştuğu gibi, işyerinin İMES'ten TOSB'a taşınması ve işçilere yeni yerde çalışmaları için teklifte bulunulmamış olması, işyerinin kapatılmış olması savunmasının doğru olmadığı vb. idi. 3 davanın reddedilmesinin sebebi de, bu davaların sahibi olan işçilerin dava devam ediyorken patron tarafından işe geri alınmaları ve TOSB'daki işyerinde çalıştırılmaları nedeniyle davanın konusuz kalması idi. Gerek davalı kapitalistin avukatının bu yöndeki savunması ve gerekse mahkemenin buna uygun olarak verdiği karar İş Kanunu'na ve iş hukukuna uygun değildi. Nitekim avukatımız reddedilen 3 kararı da temyiz etti; bu 3 dosya halen Yargıtay'da olup sonuçlanmayı beklemektedir. Kazanılan 38 davanın kararı ise, Yargıtay'da onandı ve kesinleşti.

4857 sayılı İş Kanunu'nun 22. Maddesine göre, işe iade davasında verilen kararın kesinleşmesinden itibaren 10 işgünü içinde, işçinin işe geri alması için patrona başvurması gerekmektedir. Nitekim böyle de yapılarak işverene başvuruda bulunuldu. İş güvcencesiyle ilgili yasal düzenlemenin ilk çıktığı ve uygulandığı günlerde, sermayenin temsilcilerinden birinin söylediği bir söz vardı ve sermaye sınıfının tavrını ortaya koyması bakımından ilginçti. "İş güvencesi maddeleri, bizim işçi çıkarmamızı

engellemiyor; sadece işçi çıkarma biraz pahalı hale gelmiştir." demişti bu kapitalist. Doğruydu da. Aradan geçen birkaç yıl içinde kapitalistlerin tavrı da hep bu sözü haklı çıkarır yönde olmuştur. Fakat gelinen yerde kapitalistler, artık hem engelsiz işçi çıkarmayı, hem de Kanun'dan kaynaklanan parasal bedelden kurtulmayı istemekte, bu amaçlarına ulaşmak için de binbir türlü dolaplar çevirmekte, tuzaklar kurmaktadırlar.

Nitekim Autoliv kapitalisti de, işçiler adına avukatımızın yaptığı işe iade başvurusu üzerine, amiyane tabirle hem nalına, hem mıhına vurmaya çalışmış ve gönderdiği cevabi ihtarnameyle işçileri işe alacağını, ama önceki fabrika kapandığı için merkez işyerine alacağını, bunun için de filanca gün işyerine gelmelerini söylemiştir. Patronun işçileri alacağını söylediği merkez işyeri, işçilerin İMES'teki işyerinde üretilen mamullerin üretildiği bir yer değildir ve işçilerin yaptıkları işle (yay sarma operatörlüğü) de ilgisi bulunmamaktadır. Buna rağmen patronun işçileri buraya almak istemesinin arkasında yatan neden, işe alacağı 41 işçinin (Yargıtay'daki 3 dosyanın da kazanılacağını düşünüyoruz) Birleşik Metal Sendikası üzerinden yeni bir sendikalaşma faaliyeti yürüteceğine dair istihbarat alması ve bu işçileri merkez işyerindeki 1.000'e yakın işçi arasında eritebileceğini, buradaki panoptik üretim ortamında pes ettireceğini düşünmüş olmasıdır.

Autoliv kapitalistinin gönderdiği ihtarnamede belirtilen tarihte TOSB'ne gidildiğinde, patron temsilcileri işçilerin GOSB'daki işyerine gelmelerini istemiş ve orada bulunan temsilcilerle görüşmek için oraya gidilmiştir. Burada, birkaç saatlik bir görüşme sonucunda, o gün de dahil 3 gün sonra işçilerin işe başlamak için tekrar gelmeleri konusunda bir belge imzalanmıştır. Bu belge işçiler tarafından, ancak TOSB'ndeki işyerine alınmaları gerektiği konusundaki şerhle imzalanmıştır. O günden sonra da, patron temsilcileri kimlerin işe alınacağı konusunda zamanında haber vermemiş, ancak belirlenen günden bir gün sonra ihtarnameyle haber verilmiştir. Buradaki patron taktiği, işçileri beklentiye sokmak, usandırmak ve gelmemelerini sağlamak olmuştur. Tekrar ve son olarak gönderilen ihtarnamede ise, işçilerin eski işyerinin aslında devamı olan TOSB'daki işyerine alamayacaklarını, eski iş ve işyerine almanın imkansızlaştığını, ancak –yukarıdaki amaçlarını gerçekleştirebilecekleri- GOSB'daki büyük işyerine alabileceklerini söylemişlerdir.

Autoliv kapitalistinin bu manevralarına karşı işçilerin avukatlarıyla birlikte verdikleri cevap ise, bu hukuksuzluğa karşı gelmek, GOSB'daki işyerinde ısrar etmenin işe geri alma konusunda gerçek bir iradenin bulunmadığını ortaya koyması nedeniyle işe iade almama ile ilgili Mahkeme kararında yazılı ücret, sosyal hak ve tazminatların talep edileceği birer dava açmak şeklinde olmuştur.

Autoliv kapitalistinin burada özetle yazdığımız bu tavrı, son zamanlardaki tipik kapitalist tavrıdır. Giderek de yaygınlaşmaktadır. Kapitalistler, artık ne işçileri geri almak istemekte ne de Kanun'un öngördüğü tazminatları vermek istemektedirler. Kapitalistlerin bu hukuksuzluğuna karşı uyanık olunmalı, çevirdiği dolaplar ve yaptığı hukuksal manevralar karşısında hakettiği cevabı vermelidir.

Sömürüye başkaldırıp bilinçlenen işçilerin öyküsü...

"Maden"

"Maden" 1978 yılında çekilmiş bir işçi filmi. Bugün fabrikalarımızdan hiçte yabancı olmadığımız görüntülerle başlıyor. Çalışma koşullarının ağırlığına, iş kazalarının çokluğuna ve bu kazalarda yaşanan ölümlere rağmen işçilerin büyük bir çoğunluğu durumu umursamaz bir şekilde çalışmaya devam ediyor. İşçilerin bu duyarsızlığından da kuvvet alan patron ve sendikal bürokrasi yaşanan iş kazalarına karşı hiçbir önlem alma ihtiyacı da hissetmiyorlar.

Bir iş kazası görüntüsüyle başlayan filmde sınıf bilinçli bir işçi olan İlyas (Cüneyt Arkın) yaşanan iş kazaları ile patronun kârı arasındaki ilişkiyi anlatarak işçilere örgütlemeye başlıyor. Ancak bu hiçte kolay olmuyor. Sendika lokalinde yapılan bir toplantıda işçilerin bir çoğu kağıt oynamayı tercih ediyor. Şehre kurulan panayır ile birlikte ise kendi arkadaşları bile İlyas'ı terk ederek panayırı izlemeye gidiyorlar. Bu bölümlerde sistemin kadınlara bakış açısı, işçilerin zihinlerini nasıl uyuşturduğu bugünümüzü de yansıtan şekilde işleniyor.

Tüm bu olumsuz tabloya rağmen İlyas, Nurettin, Ömer ve Ali gizli bir işyeri komitesi kurarak işyerindeki sorunlara karşı işçileri örgütlemek için çaba sarf ediyorlar. Yaşanan iş kazalarına karşı işyerine müfettiş getirmek için bir imza kampanyası başlatıyorlar. İşçilerden de destek gören bu imza kampanyasına karşı patron ve sendika bürokrasisi türlü oyunlara başvurmak için harekete geçiyorlar. İşçilerdeki bilinçlenmenin önüne geçemeyince de işçileri öndersiz bırakmak için komiteye yönelik bir silahlı saldırı gerçekleştiriyorlar. Bu saldırıda İlyas ve 4 işçi yaralanıyor.

Mücadeleye atılan işçilerin bilinçleri ve örgütlülükleri geliştikçe ise kararlılıkları ve yaratıcılıkları da gelişir. Yaşanan saldırıdan sonra işçilerde oluşan tedirginlik Ömer'in "1. vites" formülü ile aşılır. Bu formüle göre yaralanan arkadaşları hastanen çıkıp tekrar işbaşı yapana kadar iş yavaşlatma eylemi yapılacaktır. Bu eylemle birlikte işçiler üretimden gelen güçlerini ortak bir mücadele için kullandıklarında ulaştıkları gerçek gücün farkına varırlar.

Bu arada maden ocaklarından birinde patlama tehlikesi olmasına rağmen patron kâr hırsı nedeniyle ocağı bakıma almadan çalışmaya devam eder. İşçilere bu durum haber verilmezken İlyas ve yakın arkadaşlarını ise bilinçli bir şekilde bu ocakta çalışmaları için yönlendirilir. Gerçekleşen grizu patlamasının ardından İlyas ve arkadaşları ocakta mahsur kalırlar. Dışarıdaki işçiler hemen arkadaşlarını kurtarmak için çalışmalara başlarlar. Ancak İlyas ölür.

Film İlyas'ın ölü bedeninin kenetlenmiş işçilerin omuzlarında şehre doğru yürüyüşü ile son bulur. Önderini kaybetmiş olsa da maden işçileri artık sınıfsal bilinçlerine kavuşmuş ve mücadeleye bir kere atılmışlardır.

"Maden" filmi bu öyküsüyle işçilerin yaşadığı bilinç dönüşümünü ve kenetlendikleri koşullarda sahip oldukları gücü örgütlenme ve mücadele süreçlerini anlatıyor. Bu yanıyla bugün de fabrikalarımızda benzer sorunları yaşayan biz işçiler için izlenmesi gereken bir film.

OSİM-DER
OSB-İMES İŞÇİLERİ DERNEĞİ
Y. Dudullu Mah. Kerem Sok. No: 5/3 (MODOKO Camii arkası) ÜMRANİYE
TEL: 0 (216) 540 35 80 e-mail: osimder@yahoo.com

Aday tanıtım toplantısı

Haramilerin saltanatını yıkacağız, sosyalizmi kuracağız!

İstanbul 1. Bölge Bağımsız sosyalist milletvekili adayı

Necmiye Şafak ÖZDOĞAN

Tarih : 19 Temmuz 2007 Perşembe
Saat : 19.00
Yer : OSİM-DER
Yukarı Dudullu Mh. Kerem Sk. 5/3

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

İşçi Bülteni Özel Sayı: 195 * Fiyatı: 25 YKr *Temmuz 2007 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. / İST